

COLOFON:

Titel boek: **HET VERBORGEN LEVEN VAN DANIËL**

Copyright © Yana Dijkstra
www.hymbach.org

Auteur: Yana Dijkstra
Eerste druk: 2024

Omslagontwerp: Hymbach
Opmaak: Hymbach
Uitgever: Brave New Books

Eindredactie: Roel Neijland
www.roelsrules.com

ISBN: 9789465019994
NUR: 300 - 330

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd, gefotografeerd, op microfilm gezet, vermenigvuldigd in welke vorm dan ook, inclusief gebruik op internet, cd, cdv, cd-rom enzovoort, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HET VERBORGEN
LEVEN VAN

DANIËL

DANIËL

Hij weet dat hij nu de beslissing moet nemen. De wetenschap dat hij er nu alleen voor staat is eindelijk een feit, de belemmeringen die hij als een behoorlijke rugzak met zich mee draagt zullen nog veel van hem vragen, maar teruggaan is geen optie meer.

'Vooruit Daniel, niet zeuren, je hebt het zelf veroorzaakt, waag de sprong en we zien wel waar het toe gaat leiden.'

Met een diepe zucht en trillende benen staat hij op om de weg die hij gekozen heeft te vervolgen.

Een zacht geritsel naast hem tussen de bladeren doet hem even verstijven van angst. 'Doorgaan man, laat je niet leiden door je angst, kom op, je kunt het! Nog een paar stappen, ga ervoor!'

Het is donker, hij kan amper iets zien, de regen striemt in zijn gezicht. Opnieuw hoort hij naast zich geritsel in de struiken, de angst grijpt hem naar de keel. Alleen in de jungle zijn is zijn grootste angst. Hij heeft een slangenfobie, al zijn leven lang. Toch loopt hij hier in het donker, zonder te weten waar hij is, met voor hem een klif met een diep ravijn.

Hij kan geen kant meer op, er is nog maar één oplossing: neem de sprong en laat je gaan. Hij spant zijn benen, neemt plotseling een aanloop en verdwijnt in de diepte.

Met een schok wordt hij wakker, het zweet druipt van zijn lijf.

1

HET VERHAAL VAN DANIËL

Hij had het verkloot. Zijn hele leven, met alles wat hij opgebouwd had, was in één klap aan gruzelementen.

Hij was gokverslaafd en dacht dat hij dit helemaal in de hand had tot een paar weken geleden alles fout liep. De bank had beslag gelegd op zijn huis en zijn auto. De deurwaarders waren bij zijn huis geweest en hadden hem eruit gezet.

Toen zijn vrouw de brief had gevonden van de beslaglegging had ze haar koffers gepakt en was verdwenen. Gelukkig hadden ze een latrelatie en geen samenwonings-contract, zodat zij straks niet met zijn schulden bleef zitten.

Door alle stress, die hij aan niemand wilde bekennen, had hij op zijn werk een kapitale vergissing gemaakt die het bedrijf een enorme som geld had gekost, waarop hij met onmiddellijke ingang was ontslagen. Hij had nog een paar honderd dollar op zak en besloot om toch nog even naar het casino te gaan.

Oké, niet erg slim, maar wat maakte het ook uit, hij had toch niets meer te verliezen, hij was alles toch al kwijt.

Gespannen maar goed gefocust zat hij uren aan de roulettetafel. Het liep voor geen meter, bij elke ronde verloor hij meer en meer, totdat hij zijn laatste dollars inzette. Opeens keerde het tij, hij won een behoorlijk bedrag en zette dit vervolgens weer in.

Aan het eind van de avond had hij tienduizend dollar gewonnen, die hij onmiddellijk incasseerde.

Met het hele bedrag op zak verliet hij gehaast het casino. Dit was hem nog nooit eerder overkomen. Hij had weer een kans! In ieder geval een kans om aan zijn schuldeisers te ontkomen.

Het eerste wat hij zou doen was een telefoon kopen met een

prepaidkaart om een afspraak te maken met een oude vriend. Hij wist nu wat hij moest doen en zijn vriend kon hem daarbij helpen. Nu eerst een slaappleats zoeken, hij was op en zat er volledig doorheen. Nu eerst rust zoeken en dan de volgende stap zetten. Hij wist nog een goedkoop B&B niet ver hier vandaan, en voor één nacht was dat wel voldoende.

De volgende dag ging hij als eerste naar de dichtstbijzijnde telefoonwinkel om vervolgens contact op te nemen met zijn vriend.

Tijdens het telefoongesprek vertelde hij niets over zijn situatie, alleen dat hij zijn professionele hulp nodig had, liefst op korte termijn.

Zijn vriend had tijd en ze spraken af om elkaar bij hem thuis over een paar uur te zien. Direct na het telefoontje nam hij de bus en ging op weg naar zijn vriend. Precies een uur later stond hij bij hem voor de deur.

William deed open en schudde hem warm de hand, het was al even geleden dat ze elkaar hadden gezien, maar het voelde onmiddellijk als vanouds.

“Kom binnen Daniël, dat is lang geleden, vertel mij wat ik voor je kan doen.”

“William, ik heb een nieuw paspoort en identiteitspapieren nodig en ik weet dat jij de juiste contacten hebt om mij hiermee te helpen.”

“Zo, zo te horen zit jij behoorlijk in de problemen. Kom laten we eerst maar eens gaan zitten en vertel mij jouw verhaal.”

Met een diepe zucht zet Daniël zich neer in één van de comfortabele stoelen en leunend met zijn ellebogen op zijn knieën begint hij zijn verhaal.

William luistert met aandacht naar het verhaal en ziet aan het gezicht van Daniël dat het hem veel meer doet dan hij toe wil geven. Vooral het verlies van zijn grote liefde doet hem heel veel pijn, waardoor hij tijdens het vertellen even de controle over zijn stem kwijt is. William legt een moment zijn hand op de schouder van Daniël, zonder hem te onderbreken, om te laten weten dat hij begrijpt wat er in hem omgaat. Zodra Daniël uitgesproken is staat William op en zegt: “Het is duidelijk Daniël dat jij in jouw situatie een nieuw leven wilt starten. Ik maak voor ons allebei even een kop koffie en dan gaan we samen aan tafel om de stappen die we moeten maken door te spreken.”

Dankbaar kijkt Daniël hem aan en knikt met zijn hoofd. Gelukkig, William kan en wil hem helpen, wat een opluchting!

Over de hele emotionele impact wil hij nog even niet nadenken en bij stil blijven staan, hij zal immers eerst deze grote sprong moeten wagen en daarna zien we wel.

Aan tafel bespreken ze wat er moet gebeuren.

Eerst gaat het over een nieuwe naam. Onder welke naam wil hij verder en in welk land wil hij een nieuwe toekomst opbouwen?

Daar heeft hij eerlijk gezegd nog niet over nagedacht en heeft hierbij raad nodig van William. “Het lijkt mij het beste om in jouw situatie een land te kiezen dat zover mogelijk weg ligt van je eigen land en verder te gaan met een zo neutraal mogelijke naam. Ook zou ik voorlopig maar even kiezen voor gezichtsbeharing en een andere haarkleur, vooral niet te opvallend, maar passend in het geheel. Een aantal schuldeisers dat jij door fraude hebt gecreëerd, zal niet het reguliere pad bewandelen en ze zijn niet van gisteren wat dat betreft. Dus onopvallendheid is belangrijk. Ik weet nog wel een barbier die een allround grimeur-opleiding heeft gedaan, en hier heel handig in is en discreet. Hij geeft jou wel de nodige tips tot jouw baard volledig aangegroeid is.

Ik zal zo snel mogelijk een afspraak voor je maken en laat hem hier thuis komen om zijn werk te doen. Daarna maken we de pasfoto en kan ik verder met mijn werk. Tot alles in orde is blijf je hier bij mij thuis en je zet geen stap buiten de deur. Ga jij hiermee akkoord?”

William kijkt Daniël aan om te zien of de boodschap overgekomen is en hij akkoord gaat met de voorwaarden.

Daniël kijkt hem met grote ogen van verwondering aan en knikt met zijn hoofd, maar diep in zijn ogen ziet William dat de emotionele impact van zijn plan nu pas bij hem binnenkomt. Het is tijd om hem nu zijn kamer te laten zien en hem even rust te gunnen om dit te verwerken.

“Kom, dan laat ik jou je kamer zien.” Hij staat op en Daniël volgt hem de trap op naar boven. Boven gekomen opent William een deur en loodst hem mee naar binnen. Het is een grote, luxe kamer met een groot comfortabel bed, zithoek en een aangrenzende toilethoek met douchecabine. Achter een grote glazen schuifwand ziet hij ook nog een ruime veranda met uitzicht op een diepe tuin, omsloten door een hoge muur met camerabeveiliging. Zo te zien heeft William geen enkel risico willen lopen.

Daniël zet zich met een diepe zucht neer op de bank van de zithoek. William weet dat hij hem nu de kans moet geven om de emotionele lading die hij in de ogen van Daniël heeft gezien omhoog te laten komen. “Ik laat je nu even met rust en laat wel horen wanneer de barbier hier is. In de koelkast staat wat eten en drinken voor je, een espressoapparaat met de nodige voorzieningen is er ook.”

“Dank je William, ik moet even bijkomen van alles, tot later.”

William knikt en sluit de deur met een klik achter zich.

Het besef wat de gevolgen zijn van zijn besluit spoelt nu als een grote golf van emotie door zijn lichaam. Zijn schouders, armen en handen beginnen te trillen, een diepe kreun ontsnapt aan zijn mond.

Hoe heeft het zover kunnen komen!

Waarom heeft hij zichzelf niet in de hand kunnen houden!

De keuze die hij nu heeft gemaakt betekent dat hij nooit meer contact zal kunnen leggen met zijn moeder en zijn geliefde vrouw. Voor hun eigen veiligheid mogen ze geen enkele informatie over hem en zijn nieuwe identiteit ontvangen. Dat betekent dus dat niemand ooit zal weten of hij dood of levend is, zijn huidige identiteit zal volledig van de aardbodem verdwijnen, en afscheid nemen is niet meer mogelijk.

Het gevaar van de louche schuldeisers is groter dan iedereen zich voor kan stellen.

Hij realiseert zich het verdriet en de wanhoop van zijn moeder en zijn vrouw. Hoe heeft hij hen dit ooit aan kunnen doen! Waaraan hebben ze dit verdiend? Dit is nooit meer goed te maken en dit zal hij zijn leven lang als schuldenlast met zich mee moeten dragen.

Hij kan er nog beter zelf een eind aan maken! Maar dat zou zo'n enorme laffe daad zijn!

De enorme woede en haat jegens zichzelf neemt zo'n immense vorm aan, dat hij bijna instaat is om de boel hier kort en klein te slaan.

'Stoppen hiermee!' Niemand anders dan jij heeft hier schuld aan! Hou op met jammeren, ga op je blaren zitten en zorg dat dit nooit, maar dan ook nooit weer gebeurt! Laat zien dat je deze wereld nog iets te bieden hebt!'

2

TRANSFORMATIE

Het gerinkel van de intercom haalt Daniël uit zijn overpeinzingen. Hij drukt op de knop en hoort de stem van William: “Daniël, over een uur is de barbier-grimeur hier, ben jij er klaar voor?”

“Ja, prima.”

“Mooi, kom maar naar beneden als je wilt, dan drinken we even wat.”

“Ik kom er aan William.”

Daniël trekt zijn schoenen aan en begeeft zich via de glorieuze, gebeeldhouwde trap naar beneden. Beneden ziet hij door de glazen wand dat William zich op zijn kantoor bevindt. Bij binnenkomst nodigt William hem met een knik van zijn hoofd uit om op de stoel voor hem plaats te nemen. “Ik heb via het internet en andere kanalen zorgvuldig onderzoek gedaan en dit is zowel in Australië en Nieuw-Zeeland de meest voorkomende en onopvallende naam. Mijn keuze is gevallen op James Harris.” Daniël knikt dat hij het er mee eens is.

“Mooi, wen er maar aan, vanaf nu noem ik jou James. Je weet dus nog niet welk land het gaat worden waar jij jouw nieuwe toekomst op gaat bouwen?”

“Nee, nog niet, het was nog een te grote warboel in mijn hoofd.”

William heeft voor hen allebei al een pilsje op tafel gezet. Dankbaar zet Daniël het glas aan zijn mond.

“James, ik heb er zelf even over nagedacht en denk dat je voor Nieuw-Zeeland moet gaan, daar zijn de mogelijkheden het grootst voor je, ben je het hierover met mij eens?” Hij knikt opnieuw en is blij dat ook hierover nu de beslissing is genomen.

Een kwartier later gaat de bel van de voordeur. William komt terug met achter hem de barbier-grimeur die zijn behandelstoel en een tas met benodigdheden bij zich draagt.

“James, dit is Mick, hij gaat voor jou de metamorfose doen. Jullie kunnen wel plaats nemen in de rechterhoek van de woonkamer, dan heeft niemand last van jullie en Mick hoeft de stoel niet helemaal naar boven te slepen. Mick kijkt William met een grote grijns aan en zegt: “Perfect geregeld William!”

Hij zet zijn stoel neer, loopt naar Daniël toe en geeft hem een stevige handdruk met de woorden: “Aangenaam kennis te maken James, ben je er helemaal klaar voor? Dan kunnen we beginnen.”

James knikt, neemt de koffer van Mick over en samen begeven ze zich naar de door William aangewezen plek.

In de hoek van de kamer hangt een grote spiegel aan de wand. Zo te zien is dit niet de eerste dienst die Mick hier voor William uitvoert, denkt James. Zodra alles in gereedheid is gebracht neemt Mick uitgebreid de tijd om James uit te leggen wat de bedoeling is. Met aandacht volgt James het verhaal van Mick en bekijkt de nodige attributen die Mick intussen op tafel legt.

Aangesproken worden met zijn andere naam roept al spanning op, maar nu het moment van de grote metamorfose op het punt staat te gebeuren, stijgt de spanning immens. Hij zal nu echt definitief afscheid moeten nemen van wie hij was en hij beseft maar al te goed dat dit zeker geen kleinigheid is. Zodra Mick uitgesproken is laat hij zich met een diepe zucht in de stoel zakken en besluit om het maar over hem heen te laten komen.

Het is sneller klaar dan hij gedacht had, en wanneer Mick de stoel draait richting de spiegel valt zijn mond open van verbazing. Voor zich ziet hij een charmante stoere midden-veertiger, totaal anders dan wie hij was. Zijn lange haren zijn geknipt in een kort warrig krullend kapsel, de kleur van zijn haar en de wenkbrauwen is onopvallend en iets donkerder dan zijn eigen haar, de bijpassende volle baard maakt het geheel helemaal af.

William, die erbij is gaan staan kijkt Mick goedkeurend aan. “Goed werk Mick.”

Dan draait hij zijn gezicht naar hem toe en zegt: “Welkom James Harris, ben je klaar voor de fotosessie? Loop dan maar even mee. Mick, voor jou heb ik iets te drinken neergezet bij de zithoek.”

Na de fotosessie en nog een paar handige tips, neemt Mick afscheid en volgt James William naar zijn kantoor om nog het één en ander door te spreken.

Nadat ze alle praktische dingen doorgenomen hebben leunt William achterover in zijn stoel en kijkt James nadenkend aan. James wordt hier een beetje ongemakkelijk van en zijn ogen dwalen voortdurend weg. “James, ik zie en voel dat jij je behoorlijk paranoia voelt na alles wat er is gebeurd en wat er op jouw schouders rust. Dit is iets wat jij nu los zult moeten laten. Word je bewust van het feit dat jouw gedrag een soort gelijkend gedrag van een ander oplevert. Wanneer jij je straks op de luchthaven bevindt en jij door jouw paranoia opvallend rond gaat kijken of er niemand in de buurt is die jou kent, dan is het gevolg dat mensen om je heen jouw lichaamstaal en energie gaan zien en voelen. Dan trek je de aandacht, waardoor ze op dezelfde manier oplettend naar jou gaan kijken. Dit is niet wat jij wilt om op deze manier jouw nieuwe leven gestalte te gaan geven. Jij zult je er nu goed van bewust moeten worden dat je James Harris bent en dat niemand jou kent. Door je hier werkelijk bewust van te worden zul je je paranoia los kunnen laten en het verleden van Daniël achter je. Train jezelf hierin zolang je hier nog bent, kijk zoveel mogelijk in de spiegel en vereenzelvig jezelf met wie jij nu bent. Geloof mij, dit is geen gemakkelijke opdracht, maar absoluut noodzakelijk!”

“Dank je William voor de tip, je hebt genadeloos door mij heen geprikt. Hier heb ik heel veel aan en ik ga het meteen toepassen.

Nu nog iets anders, wat zijn de kosten voor de hulp die je mij nu biedt?”

“James, maak je daar geen zorgen over. Door wat jij toen voor mij hebt gedaan, heb ik de mogelijkheid gekregen om deze geweldige villa te kopen, en daarom sta ik bij jou in het krijt. Ik heb toen niet zomaar tegen je gezegd, dat ik er voor je zal zijn als jij mij nodig hebt. Je weet maar wat goed in wat voor situatie ik toen zat en dankzij jouw hulp en discretie ben ik er weer bovenop gekomen. Dus de ene hand wast de ander, ik ben blij dat ik jou nu kan helpen.”

James kijkt William opgelucht aan, ook deze last kan hij nu van zijn schouders laten glijden.

“Nog één vraag James, heb jij ergens op jouw lichaam een herkenbare tattoo of litteken?”

“Nee, tattoo is nooit mijn ding geweest en gelukkig heb ik nooit iets meegemaakt waarvan ik lichamelijk littekens heb overgehouden.”

‘Over het innerlijk zullen we het maar even niet hebben’, denkt James.

3

JAMES

Hij had de raad van William goed ter harte genomen en elke dag geoeffend. Stap voor stap kwam hij dichterbij de persoon die hij nu was. Gisteren had William een nieuwe laptop op zijn kamer gezet.

Ook dat was behoorlijk confronterend geweest, om te zien dat al zijn herinneringen aan foto's en notities verdwenen waren. Tijd voor nieuwe herinneringen dus en nieuwe mijmeringen. Hij had zich nog nooit zo onthand gevoeld en eenzaam. Wat heel hard overkwam is dat het boek, waar hij nu al zes jaar aan gewerkt had ook was verdwenen. Hij begreep heel goed waarom William dit had gedaan. In zijn boek kwamen immers heel veel persoonlijke anekdotes voor, en ondanks het feit dat het fictief geschreven was, zou het toch mogelijk zijn dat iemand het zou herkennen als zijn boek. Ook al zou hij het onder pseudoniem uitgeven, dan nog zou het risico te groot zijn. Maar goed, hij wist nu wel dat hij kon schrijven en hij was vast van plan om met zijn nieuwe herinneringen en ervaringen ooit weer te starten met een nieuw boek.

Hij dacht terug aan het moment waarop hij William had ontmoet en de onmogelijke situatie waarin hij toen verkeerde. William was gevlucht uit zijn land omdat hij daar als eerlijke journalist niet langer veilig was. Zijn angst dat ze hem hoe dan ook zouden vinden, zelfs hier in Amerika, hem zouden ontvoeren naar zijn land en daar ter dood zou worden gebracht was geen uit de lucht gegrepen verhaal. James had het voor hem uitgezocht en ontdekt dat ze behoorlijk fanatiek naar hem op zoek waren.

Omdat één van zijn ouders een blanke Amerikaan was en hij het grootste deel van de genen van die ouder had meegekregen, viel hij in dit land niet op. James had hem geholpen om accentloos Amerikaans te spreken en schrijven, en om James niet in gevaar te brengen hadden hun ontmoetingen altijd discreet en in het geheim plaatsgevonden. Toen

hij via een frauderende truc een hoge score haalde op de aandelenmarkt en deze onmiddellijk had verzilverd, had hij een flink bedrag aan William kunnen geven om een nieuwe, veilige start te maken.

Dit was nog voordat hij in de wurggreep was gevallen van het gokken. De verslaving aan de hebzucht naar meer had hem uiteindelijk de kop gekost en hij was vast van plan om dit monster te bestrijden en definitief los te koppelen van zichzelf. Zelfs nu hij financieel maar geringe mogelijkheden had, was het juist zijn uitdaging om niet meer het verderfelijke pad op te gaan. Vooral omdat hij nu uit ervaring wist dat dit al je vrijheid kost en je gevangene bent van het monster in jezelf. Dit was zijn grootste uitdaging, vrij zijn en nooit meer vrijwillig gevangen zijn in welk monster dan ooit in hemzelf. VRIJHEID! Dat was zijn streven, VRIJHEID VOOR ALTIJD!

Omdat zijn verandering nu compleet was, had William hem toegestaan om wat passende kleding te kopen. De tuin van William grensde aan een groot natuurlijk bos, en via een smal kronkelpad kon hij rechtstreeks naar nabijgelegen winkels. Tevens was dit volgens William een oefening met zijn huidige identiteit.

De volgende dag deed hij nog een flinke oefening voor de spiegel. Het gezicht dat hij had vervaagde steeds meer in zijn herinnering en het gezicht dat hem nu aankeek werd hem steeds vertrouwder.

Het was tijd voor de eerste stap onder de mensen. Het viel hem mee, hij voelde zich veel zelfverzekerder dan hij had gedacht.

Hij zocht een goed gesorteerde kledingwinkel uit met meerdere stijlen.

Het contact met de verkoper was plezierig en ontspannen, zijn adviezen waren goed en zinvol, hij begreep onmiddellijk wat de bedoeling van zijn klant was en hij leidde hem naar verschillende rekken.

James besloot een mooi zakelijk kostuum te kopen met een paar overhemden en bijpassende dassen, voor het geval hij de mogelijkheid kreeg om zijn zakelijke skills weer op te pakken. Daarbij kocht hij nog een paar spijkerbroeken met T-shirts en een lekkere snelle jacket, twee paar sportschoenen en twee paar nette schoenen en sokken.

De prijs viel hem nog mee. Dit was voorlopig genoeg, ondergoed had hij in de haast nog voldoende meegenomen.

Thuisgekomen liet hij zijn aankopen aan William zien, die waarderend knikte. "Goed voorbereid James."

Hij overhandigde hem zijn nieuwe paspoort en alle andere documenten. Alles is rond, je staat nu als staatsburger ingeschreven in Nieuw-Zeeland. Vergenoegd en dankbaar keek James naar zijn nieuwe papieren.

"Ik heb een ticket voor je geboekt, over drie dagen vertrek je naar Auckland. Neem de komende dagen de tijd om je in te lezen in de stad

die vanaf nu jouw woonplaats wordt. Ik heb ook een klein appartement voor je gehuurd in een nette buurt. Hier heb je een kaartje met het adres en andere informatie. Het is een gemeubileerd appartement, dus je kunt er zo intrekken.”

Zo, die is niet over één nacht ijs gegaan. Alles is tot in de puntjes geregeld. Hij wist dat William hierin een vakman was en hij is nog steeds dankbaar dat hij hem ooit had leren kennen.

“William, als de tijd daar is zou ik het geweldig vinden als je mij komt bezoeken.”

“Komt tijd komt raad James, neem eerst maar de tijd om te settelen.”